

Confrontaties

Diep nadenken en de straat oversteken, zo had hij weleens gezegd, moet je niet tegelijkertijd doen.

De rode vrachtwagen was vlakbij toen hij hem zag. De vaart waarmee het voertuig op hem afkwam maakte hem zo aan het schrikken, dat hij zijn evenwicht verloor en op zijn achterwerk op het trottoir belandde.

Hij kon nog net een glimp van de bestuurder opvangen – de man was aan het telefoneren – voor de vrachtwagen om de hoek van de straat verdween.

‘Father Tim! Bent u in orde?’

Winnie Ivey had zo’n gekwetste uitdrukking op haar gezicht, dat hij zeker wist dat hij zich flink pijn had gedaan. Hij liet zich door Winnie overeind helpen.

Het vlezige gezicht van Winnie was rood van woede. ‘Die idioot! Wie was die gek eigenlijk?’

‘Weet ik niet. Misschien was ik wel idioot bezig door niet uit te kijken bij het oversteken.’ Hij lachte zwakjes.

‘Helemaal niet! Ik heb het stoplicht gezien. Het stond nog op oranje en u had tijd genoeg om over te steken, en dan komt opeens die vrachtwagen als een gek op u afscheuren, met een chauffeur die zit te telefoneren.’

Ze wendde zich tot het groepje mensen dat uit de Main Street Grill was komen rennen. ‘Een telefoon in een vrachtwagen!’ riep ze vol walging uit. ‘Dat is toch niet te geloven? Ik had zijn kentekennummer moeten noteren.’

‘Dank je Winnie.’ Hij sloeg zijn arm om de schouders van de eigenaresse van ‘Het Zoete Broodje’ heen. ‘Jij hebt de bijzondere gave altijd op het juiste moment op de juiste plek te zijn.’

Percy Mosely, eigenaar van de Grill, kwam met zijn spatel nog in zijn hand naar buiten rennen. ‘Als ik jou was zou ik die vent helemaal

naar Wesley schoppen,' zei hij. 'Die gepocheerde eieren die je hebt gegeten zullen nu wel in roerei zijn veranderd.'

De dominee klopte op zijn zakken om te voelen of zijn zware kantoor sleutel er nog in zat en controleerde meteen of hij zijn portemonnee nog had. Het was er allemaal. 'Niets aan de hand,' verzekerde hij zijn vrienden.

Hoewel hij de zomer in Sligo had doorgebracht, kwam hij er bij zijn terugkomst achter dat hij de zomer in Mitford toch niet was misgelopen. Zijn rozen bloeiden nog altijd, het gras lag als een fluwelen deken onder het netwerk van de dorps sproeiers en de parochianen zetten nog steeds manden vol tomaten op zijn veranda neer.

Toen hij het pad naar zijn pastorie op liep, hoorde hij een diep geblaf uit de garage. Het was een begroeting die hij gedurende elke dag van zijn verblijf overzee had gemist.

Sinds zijn thuiskomst, nu een week geleden, was hij elke ochtend wakker geworden met de aanblik van Barnabas, die bij zijn bed stond en hem ernstig aankeek. De vraag in de ogen van zijn makker – half bouwvier, half herdershond – was eenvoudig: ben je echt thuis, of is dit een grap?

Hij liep de keuken door en deed de garagedeur open. Barnabas, die tijdens zijn afwezigheid uitgegroeid was tot een beer van een hond, kwam enthousiast op hem afstormen. Hij zette zijn voorpoten op de schouders van de dominee en keek met een smartelijke blik in de ogen van zijn baasje, wiens brillenglazen onmiddellijk besloegen. 'Kom op jongen. Af!'

Barnabas sprong achteruit, danste een ogenblik lang rond op zijn achterpoten en wierp zich toen weer op de dominee om hem een flinke lik over het gezicht te geven. Het speeksel sproeide zijn linker-oor binnen.

Het slachtoffer week achteruit naar zijn Buick die in de garage stond en kwam met zijn elleboog tegen de motorkap terecht. 'Zingt en maakt muziek in uw harten!' reciteerde hij luid uit een psalm. 'Brengt uw Vader dank voor alle dingen!'

Barnabas ging onmiddellijk zitten en keek hem aandachtig aan, terwijl zijn staart over de vloer van de garage veegde.

Zijn hond was het enige levende wezen dat hij kende, dat altijd

gehoorzaamde als hij het Woord hoorde. Het was een fenomeen dat Walter in heel West-Ierland had rondverteld.

‘Laten we iets lekkers nemen, jongen. En jij,’ zei hij tegen Jack, Dooleys konijn, ‘krijgt bietjes.’ De Vlaamse reus keek hem met koolzwarte ogen aan.

Het was stil in huis. Puny werkte vandaag niet en Dooley was aan het honkballen. Hij had de jongen vreselijk gemist. Zijn haastig gekrabbelde briefje had hij keer op keer gelezen:

Met mij gaat het goed. Met Barnabas ook. Ik rijd zo vaak paard dat het paard er gek van wordt.

Hij had de oude pastorie ook gemist, het lawaai en de stilte, de zonneschijn en de schaduw. Nog nooit in zijn hele bestaan als dominee had hij een thuis gehad dat hem zo verwelkomde en zo comfortabel was – het was een huis dat, op een of andere manier, als een vriend voor hem was.

Hij zag het ding bijna onmiddellijk op het aanrecht staan. Het was Edith Mallory’s blauwe ovenschotel.

Hij was er bang voor.

Emma had naar Sligo geschreven om hem te vertellen dat Pat Mallory, kort na zijn vertrek naar Ierland, was overleden. Hartaanval. Totaal onverwacht. Pat, zo schreef ze, had pijn in zijn borst gevoeld, was op de bovenste tree van de trap gaan zitten, was ter plekke doodgegaan en vervolgens van de trap getuimeld, waar het dienstmeisje, dat al tien jaar bij het echtpaar Mallory in dienst was, hem vlak voor het eten had gevonden.

‘O meneer Mallory,’ scheen ze te hebben gezegd, ‘dat had u nou niet moeten doen! We eten lasagne!’

Toen hij, zittend bij het raam van het boerenhuis, de vijfbladige brief van Emma had gelezen, had hij meteen geweten dat Edith Mallory er geen gras over zou laten groeien, als hij eenmaal teruggekeerd was.

Al lang voor het overlijden van Pat had hij zich zeer ongemakkelijk gevoeld als ze haar arm door de zijne stak of haar vingers over zijn arm liet glijden. Op een gegeven moment was ze tijdens zijn preken naar hem beginnen te knipogen, hetgeen hem zo afgeleid had, dat hij zijn toevlucht weer had genomen tot zijn oude gewoonte en weer over de hoofden van zijn gemeenteleden was gaan preken.

Tot nu toe had hij haar lagen en listen kunnen ontduiken. Maar

ooit had hij gedroomd dat hij samen met haar opgesloten zat in de garderobekast van het parochiehuis. Hij had wanhopig op de deur gebonsd en de koster gesmeekt om hem eruit te laten.

En nu lag Pat, die goeie sul, nog maar koud in zijn graf, of Ediths warme ovenschotel stond te dampen op zijn aanrecht.

Ovenschotels! Hun verlokkingen waren al vaak gebruikt op mannen van de clerus, met meestal gunstige resultaten voor de kok.

Tenslotte vormden ovenschotels een fenomeen dat, op het eerste gezicht, niet anders kon worden uitgelegd dan als een gebaar van zuivere ruimhartigheid. En zodra je de eerste achter je kiezen had en je er vol lof over had uitgelaten, volgde er al snel een tweede, net zolang tot de vrijgezelle kapelaan een getrouwde kapelaan werd of de gescheiden deken zo listig in de val werd gelokt, dat hij niet wist wat hem overkwam.

In de taal van het voedsel had je ovenschotels en ovenschotels. De meeste werden gebruikt om zieken aan te laten sterken of de terneer geslagenen op te beuren. Maar andere, zo leerde zijn ervaring, zaten zo vol verleidingen en besmukte toespelingen dat ze niet langer een broccoli-kaasschotel waren, bestemd voor de maag, maar veranderen in fatale pijlen, die recht op je hart waren gericht.

Hoe dan ook, het was altijd weer gissen wat je met zo'n schotel moest doen. Als je een fatsoenlijk mens was, dan vulde je hem, voor je hem terugstuurde, met iets anders. Wat betekende dat de persoon naar wie je hem terugstuurde verplicht zou zijn om, op een bepaald moment, jou een andere schotel te sturen, zodat je uiteindelijk in een vrij eentonige cyclus terecht kwam.

Geestelijken werd uiteraard nooit gevraagd om de schotel weer te vullen, maar terug moest het ding hoe dan ook. En daar zat hem de moeilijkheid.

Hij benaderde de onwelkome verrassing alsof er een slang in zat. Zijn bedankbriefje, dat hij morgen door Puny zou laten bezorgen, zou kort en duidelijk zijn:

Beste Edith, ik volsta met te zeggen dat je een van de beste koks in de streek bent. Dat was niet gelogen; dat was absoluut waar.

Je talent voor (puntje puntje) wordt slechts overtroffen door je ruimhartigheid. Duizendmaal dank. Gods Zegen, Father Tim.

Zo.

Hij tilde het deksel op. Meteen liep het water hem in de mond en zijn hart maakte een vreugdesprongetje.

Krabtaart! Een van zijn lievelingsgerechten. Hij keek ademloos naar de knapperige koekjes die op een bedje van vers krabvlees en geurige saus lagen.

Misschien, dacht hij ineens onbezonnen, moest hij Edith maar opbellen om haar te bedanken.

Haastig deed hij het deksel weer op de dampende schotel.

‘Zie je wel?’ momperde hij. ‘Zo gaat dat dus.’

Als het om ovenschotels ging, moest je voortdurend op je hoede zijn.

‘Edith Mallory wil je een grote beurt geven,’ zei Emma. Tot het moment dat ze die totaal ongepaste opmerking had gemaakt, was het heerlijk rustig geweest in het kleine kantoortje. De ramen stonden open om de ochtendlucht en het gezang van de vogels binnen te laten. De aantekeningen voor zijn preek liepen lekker, en het vertrouwde comfort van zijn oude draaistoel voelde zalig.

‘En wat wil je daar precies mee zeggen?’

Zijn parttime secretaresse keek op van haar kasboek.

‘Dat betekent dat ze je eens lekker wil pakken.’

De taal die ze bezigde beviel hem absoluut niet. ‘Ik ben eenenzestig en mijn hele leven al vrijgezel. Waarom zou iemand me een grote... waarom zou... Ondenikbaar!’

‘Ik weet zeker dat ze aan niets anders denken kan. Bovendien, herinner je je Father Appel nog, die trouwde toen hij vijfenzestig was, net nadat hij met pensioen was gegaan? En die deken van negenenvijftig, die met die roodharige vrouw trouwde, die een taxibedrijf had in Wesley? En dan had je nog die vertegenwoordiger die bij...’

‘Ja, bespaar me de details,’ zei hij kortaf, terwijl hij zijn lade opende en naar de TippEx zocht.

Emma keek hem over haar brillenglazen aan. ‘Als je er maar aan denkt!’

‘Waarom?’

‘Een gewaarschuwd man telt tot twee!’

‘Nee, Emma, een gewaarschuwd man telt *voor* twee.’

‘Ach, verdraaid. Daar ga ik altijd de mist mee in. Maar, als ik jou was, zou ik een straatje omgaan als ik haar zie aankomen.’

Ik ga al twaalf jaar lang een straatje om als ik haar zie aankomen, dacht hij.

‘Ze heeft één ding mee,’ zei Emma, terwijl ze weer een bedrag van een cheque noteerde. ‘Ze is een geweldige gastvrouw. En zoals je wel geleerd zult hebben bij alle ontvangsten die je geven moet, is dat bij een dominee geen overbodige luxe. Er zijn niet veel vrouwen van geestelijken die kalkoen met erwten maken op feestjes, als je het mij vraagt. Natuurlijk, als het ooit iets wordt met die buurvrouw van je – en de Heer weet, dat ik dat met heel mijn hart hoop – dan moet je haar een mooie verlovingsring geven, en dan zal Edith zich op een ander slachtoffer moeten werpen.’

‘Emma,’ zei hij, terwijl hij de hoes van de typemachine trok. ‘Ik heb eindelijk een goed idee voor de belangrijkste preek die ik in een jaar heb gegeven...’

‘Zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb,’ antwoordde Emma, waarna ze haar lippen op elkaar kneep op de manier die hij zo ver afschuwde.

’s Middags stond Ron Malcolm voor de deur. Zijn laarzen zaten vol aangekoekte modder en hij droeg een rode honkbalpet.

Een afwezigheid van twee maanden had ervoor gezorgd dat de dominee een nieuwe, frisse kijk had gekregen op iedereen die hij kende, en ook op Mitford zelf. Zo had hij eigenlijk nooit opgemerkt dat Ron Malcolm zo’n vitale man was. Maar het kon ook komen door zijn betrokkenheid bij het verpleeghuisproject, dat de voormalige aannemer zo’n gezonde kleur op zijn gezicht en zo’n opgewekte blik in zijn ogen had.

‘Nou, we zijn van start gegaan. Jacobs heeft de opzichter al gestuurd. Hij laat vandaag een barak op het terrein zetten.’

Hij schudde de hand van de dominee hartelijk.

‘Vijf miljoen dollar!’ zei Ron. ‘Dat verpleeghuis is het grootste project sinds de meubelfabriek in Wesley. Heb je Leeper al ontmoet?’
‘Leeper?’

‘Buck Leeper. De opzichter. We hebben het over hem gehad voor je naar Ierland ging. Hij zei dat hij nog bij je kantoor langs zou gaan.’

‘Ik heb hem nog niet ontmoet. Misschien moet ik zelf langsgaan. Woensdagnmiddag misschien.’

Ron ging op het bezoekersbankje zitten en deed zijn pet af. ‘Is Emma er?’

‘Die is naar het postkantoor.’

‘Het lijkt me wel zo goed als ik even met je over Buck Leeper praat. Een paar maanden geleden heb ik verteld dat hij nogal een harde kop heeft. Een beetje een ruig type. Ik hoef me over jou geen zorgen te maken, maar hij is van het soort dat een heilige nog van zijn geloof zou doen vallen.’

‘Aha.’

‘Zijn vader was Fane Leeper. Hij werd zo genoemd omdat een geestelijke ooit had gezegd hij de meest profane man was die hij ooit had ontmoet. Het was ook de beste werkopzichter die er aan de hele Oostkust te vinden was. Hij heeft drie aannemers rijk gemaakt, en vervolgens, zo gaat het verhaal, heeft de alcohol hem te pakken gekregen.’

En die Buck is krek zijn vader. Hij heeft het vak, het gevloek en het zuipen van zijn vader geleerd en de enige manier waarop hij uit de schaduw van zijn vader kan komen, is door hem in alle drie de categorieën te overtreffen.’

Ron was even stil om zijn woorden goed te laten doordringen.

‘Buck heeft deze opdracht aangenomen omdat hij ons een hoop geld zal besparen... en een hoop ellende ook. Hij houdt zich aan het tijdschema en aan het budget en je kunt op hem rekenen. Uit respect voor jou heb ik het nog met Jacobs over iemand anders gehad, maar op een klus als deze durven ze alleen Buck af te sturen.’ Hij stond op en ritste zijn jack dicht. ‘We zullen Jacobs waarschijnlijk vervloeken hierom, maar als het eindelijk af is, zullen we hem dankbaar zijn.’

‘Ik vertrouw geheel op jouw oordeel.’

Ron deed de deur open en liep met de pet in zijn hand achteruit. ‘Je ziet er misschien uit als goedig, maar ik heb je een paar keer aan het werk gezien, en ik weet zeker dat je Buck wel aankunt. Laat hem gewoon zijn werk doen.’

De dominee keek naar de ahornboom aan de overkant, die sinds gisteren een rode tint had gekregen. ‘Ik kan me niet voorstellen dat meneer Leeper problemen zal geven,’ zei hij.

‘Timothy?’

Het was Cynthia, zijn buurvrouw. Ze keek door de hordeur van haar keuken, haar handen boven haar ogen. Ze had een witte blouse en een blauwe denim rok aan, en een rood sjaaltje in haar blonde haar.

‘Je ziet er uit als Heidi!’ zei hij tegen zijn buurvrouw. Hoewel ze zei over de vijftig te zijn, zag ze er bij tijd en wijle uit als een jong meisje.

Opnieuw was hij getroffen door de frisse blik die hij op de mensen gekregen had. Het was alsof hij opgestaan was uit de doden.

Ze liep langs hem heen, waarbij een vlaagje blauweregengeur zijn neusgaten vulde. ‘Jij zei dat ik moest nadenken over wat we zouden kunnen doen om je thuiskomst te vieren.’

Ze liep naar het fornuis en tilde het deksel van de pan soep die hij aan het koken was. ‘Hmmm,’ zei ze. Toen draaide ze zich naar hem om en glimlachte. Haar ogen waren als saffieren, omfloerste, diepe poelen met die bijna violette tint, die hem altijd weer verraste.

‘En? Heb je erover nagedacht?’ vroeg hij, bang dat zijn stem het zou begeven als hij sprak.

‘Ze zeggen dat de muren oren hebben, dus ik kan het maar beter fluisteren.’

Hij was helemaal vergeten hoe gemakkelijk ze in zijn omarming paste.

Het laatste wat hij wilde die avond, was naar een gemeenteraadsvergadering gaan. Na twee maanden weg te zijn geweest, wist hij absoluut niet meer wat er speelde. Bovendien had hij nog behoorlijk last van zijn jetlag. Steeds moest hij zijn hoofd schudden in de hoop het een beetje helderder te maken. Maar hij zou wel gaan, dan kwam hij er weer een beetje in, en eerlijk gezegd wilde hij ook wel graag weten waarom de burgemeester, Esther Cunningham, een onofficiële vergadering wilde beleggen, en waarom het hem aanging.

‘Niet eten,’ had Esther door de telefoon tegen hem gezegd. ‘Ray brengt witte bonen, koolsalade en spareribs mee van huis. Hij heeft de hele dag achter het fornuis gestaan.’

‘Wat een feest!’ had hij uit de grond van zijn hart gezegd.

De lucht in het kantoor van de burgemeester kwam tot leven toen Ray zijn thuis klaargemaakte etenswaren op het grote bureaublad

zette, gadeslagen door de foto's van hun eenentwintig kleinkinderen op de muur erachter.

'Burgemeester,' zei Leonard Bostick, 'het is een grote schande dat u niet zo goed kunt koken als Ray.'

'Ik heb wel iets beters te doen,' snauwde de burgemeester. 'Ik heb veertig jaar lang gekookt. Nu is het zijn beurt.'

Ray grijnsde. 'Geef ze d'r maar van langs, meid.'

'Wauw!' riep Paul Hartley. 'Spareribs! Kom hier Father, geef ons de zegen!'

'Kom op!' riep de burgemeester tegen de groep die nog in de hal was blijven hangen. 'Het is tijd om te bidden!'

Esther Cunningham stak haar handen uit en de groep vormde een kring.

'Onze Vader,' zei de dominee, 'we danken U voor onze vrienden en burenen en de mensen die bereid zijn om een handje te helpen voor het welzijn van deze plek. We danken U voor de vrede in dit stadje en voor de zegen die U laat rusten op het werk dat voor ons ligt. We danken U ook voor dit eten en vragen een bijzondere zegen voor degene die het allemaal heeft klaargemaakt. In Jezus' naam.'

'Amen!' zei de groep.

De burgemeester was de eerste die iets zei. 'Jij krijgt die zegen vast wel,' zei ze tegen haar man. 'Kijk toch eens naar die saus! Je hebt het hem weer gelapt, schatje.'

Ray knikte naar de dominee. Dat, dacht de dominee, is nu een man die echt gelukkig is.

'Hoe gaat het met uw suikerziekte, Father?'

'Nou, die verbiedt mij in elk geval iets te nemen van dat spul dat je onder het deksel van die pan hebt zitten, helaas.'

'Nou, dan moet u maar een dubbele portie koolsla nemen,' zei Ray, terwijl hij het bord van de dominee volschepte.

'Jullie weten waarover we gaan praten vanavond,' zei de burgemeester.

Iedereen knikte, behalve de dominee.

'Ik wil liever niet dat het ter sprake komt in een officiële gemeenteraadsvergadering, en ik wil niet dat er officieel over gestemd wordt, of dat er een veto over wordt uitgesproken of dat er op een andere

manier mee gerotzooïd wordt. Ik wil vanavond dat we het, als een familie, ergens over eens worden en het daarna laten rusten.'

Ze keek naar hun gezichten en boog naar voren. 'Begrepen?'

Linder Hayes, zo mager als een lat, stond langzaam op. Hij legde zijn handen bedachtzaam op zijn rug, staarde naar zijn schoenen en schraapte zijn keel.

'Daar gaan we,' zei Joe Ivey, terwijl hij de dominee een por in zijn zij gaf.

'Edelachtbare,' zei Linder.

'Laat dat edelachtbare maar achterwege. Dit is een informele vergadering.'

'Edelachtbare,' zei Linder, die advocaat was en de voorkeur gaf aan formaliteiten, 'ik wilde graag het woord doen voor de middenstanders in dit stadje, die ook moeten rondkomen.

Goed, we weten allemaal dat een oude vrouw met feesthoedjes op en rubberen laarzen aan, die het verkeer regelt bij het monument, niet de meest geschikte aanblik vormt voor de toeristen. Zeker niet nu het herfst wordt.

Jullie zeggen dan wel dat ze geen kwaad kan, maar daar gaat het eigenlijk niet om. Moeten jullie je voorstellen hoe ze eruit moet zien als ze ineens opduikt uit de mist, met die enge vooruitstekende tanden van haar en al die oude legeronderscheidingen die ze draagt, en naar al die auto's gaat zwaaien. Ze jaagt de toeristen op die manier in zo'n hoog tempo weg dat je niet weet wat je overkomt.'

'Blij toe,' zei de burgemeester wrevelig.

'Mevrouw de burgemeester, we hebben jarenlang geruzied over die toeristen. We hebben allemaal een stapje opzij gedaan om u alle ruimte te geven die u nodig hebt, en u hebt geweldig werk gedaan. U hebt ervoor gevochten om het karakter van het stadje te bewaren en ongebreidelde modernisering en roekeloze groei tegen te gaan. Maar...'

Linder laste een lange pauze in en keek de kamer rond. 'Twee prijzen voor een modelstadje levert onze middenstanders weinig contant geld op. Die oude vrouw brengt baby's aan het krijzen en doet mannen met de staart tussen hun benen wegvlugten. Ik hoef niet te leven van het toerisme, maar mijn vrouw wel, en, als ik zo vrij mag zijn, uw kleinkinderen ook.'

‘Nou, dat kan leuk worden,’ mopperde Joe Ivey. ‘Ik had een slaapmatje en een deken mee moeten nemen.’

‘Linder,’ zei Esther Cunningham. ‘Ga zitten en geef je voeten een beetje rust.’

‘Edelachtbare...’

‘Dank je, Linder,’ zei de burgemeester, waarbij ze nadruk legde op ieder woord.

Linder weifelde een ogenblik, als een blaadje dat gevangen wordt in een windvlaag. Toen ging hij zitten.

‘Ik wil even een paar dingen wat nader bekijken, voor we er kort over gaan praten,’ zei de burgemeester. ‘Laten we eerst eens naar mijn programma kijken. Het is niet links, niet rechts, niets daartussenin: het is gewoon simpel en duidelijk. Joe, vertel jij ons eens wat mijn programma is?’

Joe stond op. ‘Mitford zorgt voor zijn burgers!’ Hij ging weer zitten, met een bos van genoeg.

‘Mitford... zorgt... voor... zijn... burgers. Dat is het begin en het einde van mijn programma, zolang ik burgemeester ben, en zo zal het ook blijven. Ten eerste: Miss Rose Watson mag dan enge tanden hebben en een beetje gek zijn, maar ze is een van ons. Ten tweede: daarom gaan we voor haar zorgen.

Ten derde: het regelen van het verkeer rondom het monument is het beste wat haar overkomen is sinds ze een klein meisje was, en nog zo normaal was als jij of ik. Uncle Billy zegt dat ze nu slaapt als een roos en niet meer de hele nacht door dat oude huis loopt te spoken, en ze is er een stuk vriendelijker op geworden, volgens hem. Het regelen van het verkeer ziet zij als een echt stuk verantwoordelijkheid. Ze is er trots op.’

‘Ze doet het ook heel goed,’ zei Ernestine Ivory, die bloosde toen ze haar eigen stem hoorde.

‘Wat zei je, Ernestine?’ vroeg de burgemeester.

‘Miss Rose regelt het verkeer heel goed... al zeg ik het zelf.’

‘Jij zegt het zelf, en een heleboel andere mensen denken er precies hetzelfde over. Ze doet het heel professioneel, en ik zou niet weten waar ze het geleerd heeft.’

‘Goed, dit is mijn voorstel en ik wil dat jullie er even goed over nadenken. Elke dag, vanaf het middaguur tot een uur of een, komt

het verkeer een beetje stil te liggen. Want dan zit heel Mitford aan de lunch. Mijn maag begin altijd precies op tijd te rammelen, net als die van jullie waarschijnlijk.

Ik stel voor dat we Miss Rose vijf dagen per week het verkeer laten regelen, en wel van twaalf tot een 's middags, dan heeft ze precies zoveel auto's als ze aankan.

Goed, Linder, wat die feesthoedjes en die rare kledij betreft, daarin ga ik volledig met je mee. We zullen haar dus een soort uniform moeten geven. Ik heb nog een uniform van vroeger, toen ik bij de marine zat: een pet, een rok en jasje. Zou haar geweldig passen. Ik was toen zo slank als een den, weet je nog, schat?

Ray stak zijn duim naar de burgermeester omhoog.

'Ernestine, ik wil dat jij morgen met me meegaat om haar te helpen bij het aankleden. En Joe, als jij haar nu eens mooi knipt. We brengen haar rond een uur of elf langs bij je zaak.'

'Met plezier.'

'Father, ik wil dat u voor haar bidt.'

'Dat beloof ik,' zei hij.

'En Linder, lieverd, ik waardeer de manier waarop je voor onze middenstand opkomt ontzettend. De Heer weet dat iemand dat toch moet doen. Heeft iemand nog vragen?'

Voor iemand de kans had om te reageren, sloeg de burgemeester met haar hamer op het bureau. 'Vergadering gesloten. Iedereen die voor is, zegt ja.'

'Werkelijk,' zei de dominee, toen hij naderhand met Joe Ivey mee naar huis liep. 'Iedere keer als ik naar een vergadering ga met Esther Cunningham, heb ik het gevoel alsof iemand mijn hoofd er achterstevoren heeft opgezet.'

Als je thuiskomt, maak je kennis met een volslagen nieuwe Dooley, had Marge geschreven voor hij uit Ierland vertrok. Toen hij dat las, was de moed hem in de schoenen gezonken. Hij was namelijk nogal dol geworden op de 'oude' Dooley.

Hij leert zelfs fatsoenlijk Engels spreken, had zijn vriendin vanuit Meadowgate Farm gemeld. Wacht maar af, je zult het fantastisch vinden.

Fantastisch was niet het woord dat als eerste bij hem opkwam, als

hij heel eerlijk was, toen hij zijn twaalfjarige pupil weer zag. Ten eerste was zijn spuuglokje op mysterieuze wijze verdwenen. Vervolgens viel het hem op dat het leek alsof Dooleys sproeten aan het verbleken waren, wat hem danig speet.

Wat hem ook opviel aan de jongen, was een nieuwe vastbeslotenheid die hij eerder maar sporadisch bij hem had gezien, om nog maar niet te spreken van het feit dat hij keurig de doppen terugdeed op de ketchup en de mayonaise. Hoe kon zo'n volslagen verandering in nauwelijks twee maanden hebben plaatsgevonden?

'Het is niet mijn schuld,' vertelde Marge hem de dag na zijn terugkeer door de telefoon. 'Het komt door al dat fantastische voorwerk dat jij al hebt gedaan, en daar is dan een flinke dosis koeienmest en frisse lucht bij gekomen. Vorig weekend heeft hij Hal geholpen bij het ter wereld brengen van een veulen, en dat heeft zijn zelfvertrouwen enorm veel goed gedaan. Bovendien heeft Rebecca Jane tot mijn grote spijt haar eerste stapjes gedaan in de richting van oom Dools!'

Ik heb geplant, Apollo gaf water, maar God heeft hem doen groeien, mijmerde de dominee, toen hij na de vergadering zijn pastorie naderde. Joe Ivey had hem een borrel aangeboden, als hij zin had om nog even naar diens huis boven de kapperszaak te gaan, maar dat aanbod had hij afgeslagen. Hij kon nauwelijks wachten om thuis te komen en de oude badjas aan te trekken die hij in Ierland zo had gemist.

Na een klein rondje met Barnabas te hebben gelopen naar de heg van Baxter Park pakte hij een fles mineraalwater uit de kast en bekloppen ze getweeën de trap.

'Dooley?'

'Ja meneer?'

Ja meneer? Hij liep over de overloop naar de kamer van de jongen, en trof hem zittend tegen het hoofdeinde van zijn bed. Hij was aan het lezen en krabde verstrooid aan zijn grote teen. De kamer maakte een opvallend ordelijke indruk.

'Hoe gaat het?'

Dooley keek op. 'Goed.'

'Fantastisch.' Hij stond daar in de deuropening en voelde een mengeling van verlegenheid en blijdschap. 'Mooi boek?'

'De principes van dierengeneeskunde.'

'Aha.'

'Ziet u dit?' Dooley hield hem het boek voor. 'Da's een plaatje van een veulen dat geboren wordt. Precies zoals het het afgelopen week-end gebeurd is. Het gaafste wat ik ooit heb gedaan. Ik wil dierenarts worden. Doc Owen zei dat ik dat wel kan.'

'Natuurlijk kun je dat. Je kunt worden wat je wilt.' Hij ging de kamer binnen.

'Ik wilde vroeger eigenlijk nooit iets worden.'

'Misschien wist je toen niet waar je allemaal uit kiezen kon.'

'Ik wilde ook nooit astronaut worden of een popster of zoiets, zoals Buster Austin dat wil.'

'Da's niet erg, je hoeft toch ook geen overhaaste beslissingen te nemen?' Hij ging op het bed zitten.

'Nee, dat dacht ik ook.' Dooley ging terug naar zijn boek en nam verder geen notitie van de dominee, hoewel de jongen zich wel op zijn gemak leek te voelen met het feit dat hij er was.

'En hoe is het met Buster?' Nog maar een paar maanden geleden waren Dooley en Buster Austin doodsvijanden geweest. Dooley had hem minstens twee keer een ongenadig pak slaag gegeven.

'O goed. We hebben vandaag van lunch geruild. Hij vindt dat gehaktbrood van u wel lekker. Ik kreeg zijn broodje worst.'

'Heb je je huiswerk af?'

'Ja, meneer.'

Ja meneer. Het klonk in zijn oren als een vreemde taal. 'Hoe gaat het met dat natuurkundeproject? Gaan we dat komende zondagavond afmaken?'

'Yo, u zult het wel mooi vinden. Het is echt hartstikke gaaf.'

Sinds zijn terugkomst uit Ierland had hij voortdurend onderzoekend naar Dooleys gezicht gekeken. Er was iets veranderd. Misschien een wond die was geheeld. Hij zag er nu meer uit als een jongen, en niet als iemand die voortijdig oud was geworden.

Het was nu meer dan een jaar geleden sinds Russell Jacks, de koster van de kerk en grootvader van Dooley, longontsteking had gekregen en met gillende sirenes naar het ziekenhuis was gebracht. Hij had de jongen uit het ziekenhuis meegenomen naar zijn huis, en sindsdien was hij daar gebleven.